

Kékes csúcsfutás

2018. június 2-án rendezték a 21. Kékes csúcsfutást Mátrafüred és Kékestető között, ezt a **11,6 kilométeres távot, mely 671 méter szintemelkedést** takar.

Ezt a csúcsfutást az egyik legszebb és legnehezebb hazai futóversenyként hirdetik. Kíváncsi voltam, hogy ez valóban így van-e, ezért jelentkeztem a megmérettetésre. Már korábban is terveztem a részvételt, de idén bekerült az esemény az 5próba programba, így már nem volt kérdés, hogy ez az az év, amikor végre felfutok az ország tetejére.

A versenyt megelőző két hét elég sűrűre sikeredett számomra, és több olyan nem várt esemény is történt, ami kérdésessé tette indulásomat. Végül azért sikerült eljutnom az eseményre. A tervezettel ellentétben nem utaztam fel Pécsről a versenyt megelőző napon, csak aznap hajnalban. Szerencsémre Érden tudtam csatlakozni két futó társamhoz, Németh-Gémes Renihez és Németh Zsolthoz, akik szintén a DPSE színeiben indultak ezen a megmérettetésen.

Renivel és Zsolttal a rajt előtt kb. 2 órával érkeztünk Mátrafüredre, akkor még viszonylag csendes volt a rajt környéke. A rajtszám átvétele után gyakorlatilag már semmi dolgunk nem volt. Kezdetben esősre állt az idő, a rajt előtt néhány perccel kicsit szemerklét is, de ez még kellemes is volt.

A verseny indítása előtt a szpíker figyelmeztetett mindenkit arra, hogy ez egy nagyon nehéz terep, végig emelkedik, úgy fussunk, hogy az utolsó 1500 méteren van a teljes emelkedés 2/3-a, maradjon erőnk a végére. Továbbá elmondták, hogy a célkaput nem tudták a csúcskőhöz tenni, ezért nem a célkapunál, hanem a csúcskőnél van a táv vége. Szóval „a csúcson kell abbahagyni”. Mivel először vettem részt ezen a versenyen, a korábbi szokásomtól eltérően nagyon figyeltem a bemondóra.

Be is tartottam az utasításait. Nagyon óvatosan kezdtem futni és gyakorlatilag a teljes távot így futottam le. Szinte végig erős emelkedő volt, de minden kilométernél kiírták azt is, hogy a következő szakasz átlagos szintemelkedése mekkora lesz (ez változó volt, a 4% és 13,4% között mozgott ez az érték). Vártam, hogy mikor lesz olyan nagyon durva emelkedő, amire tartalékolom az erőmet, de egyszer csak azt vettem észre, hogy átfutottam a célkapun... Hú - gondoltam -, már itt vagyok?, de futottam tovább, mert a verseny elején azt mondták, hogy „a csúcson kell abbahagyni”. Nem is értettem, hogy a többiek miért gyalognak (bár az utolsó párszáz méteren, ez már nem volt annyira ritka). Aztán, egyszer csak hallottam, hogy valaki utánam kiabált, hogy „Nem kell az érmed?” És akkor jöttem rá, hogy ténylegesen befutottam. Így maradt egy kis hiányérzet bennem, hiszen a szokásos sprint a végéről elmaradt.

A végén mindenkiről készítettek az éremmel „csúcskő fotót”, mivel nem volt ott senki ismerősöm, aki lefotózzon, beálltam a sorba én is. Ezt követően nagyon szép időeredménnyel beért Reni is, majd nem sokkal követte Zsolt.

Megbeszéltük, hogy az emelkedő azért annyira nem volt kellemes, de kihívás volt, amit teljesítettünk. (Egy kicsit azért büszkék voltunk magunkra ☺.).

Ezt követően (mivel még maradt bennünk energia) **visszafutottunk a rajtához Mátrafüredre** (igen, mi nem a „csúcson hagytuk abba” ☺). Ez a visszafutás mondjuk annyira már nem esett jó.l. Nagyon meleg volt, az útvonalon nagy volt a forgalom, és a lejtőn lefelé való futás annyira nem volt kellemes, miután kb. 1 liter vizet ittam Kékestetőn.

Összegezve: nehéz terepen, de gyönyörű tájon futhattunk.

Köszönjük a lehetőséget a DPSE-nek.